

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

UNGDOMSVÄNNEN

N:r 1
Januari

Redaktör och ansv. utgivare
A. W. HELLSTRÖM.

1908
[12. te årg.]

Trofast är han.

År och dagar
Hasta, hasta!
Gud är kvar.
Själ, som klagar,
Bördan kasta
På din Gud och far!

Allt han vänder
Till det bästa.
Tro hans ord. —
Solsken sänder
Han de flesta
Dagar på vår jord.

Vad som varit,
Har han givit,
Stor i nåd.

Han förfarit,
Som han skrivit
I sitt kärleksråd.

På hans styrka
Få vi bygga
Allt vårt hopp,
Honom dyrka
Glada, trygga,
Gå mot målet opp.

Trofast är han,
Han skall sända
Hjälp och stöd.
Huldrikt bär han
De elända
Genom liv och död.

Aug. B.

”Så länge han sökte Herren, lät Gud honom väl gå.”

2 Krön. 26: 5.

Vid ingången till ett nytt år uppställa sig för både gammal och ung spörsmål av många slag vid tanken på det kommande. Och alla dessa spörsmål kunna sammanfattas i ett enda: huru skall det gå mig under det år, som nu gått in? Ett summariskt svar på den frågan ligger i ovanstående om konung Ussia uttalade ord: »Så länge han sökte Herren, lät Gud honom väl gå.»

Både David och Asaf förundrade sig över de ogudaktigas välgång, men båda sågo endast ovaraktighet däri. Det var endast åt fridens man, sade David, som en verklig framtid var beskärd. Det kan gå väl för en tid utan Gud, men det slutar alltid illa utan honom. Så kan det ock synas gå illa för dem, som av allt hjärta söka Herren, men på sistone låter han det väl gå. Ständig medvind i seglen vore icke alltid nyttig. Det går så lätt under sådana tider att förhäva sig och glömma Gud. Litet motgång skadar aldrig. Den driver själen till Gud och gör människobarnet förtroligt med sin himmelske fader. Det går också lätt att segla omkull utan barlast i båten.

Vill du därför veta, huru det skall gå dig under det kommande året, så fråga dig först själv, i vilket förhållande du står och vill stå till Gud. Har du under dagar och år, som redan flytt, hört Herren till men sjunkit ned i världsinne, mera upptagen med jordiska intressen än med Gud, så torde du kunna bereda dig på en och annan motvind, som driver dig tillbaka i den rätta kursen. Gud vore icke kärleken, om han kunde med ett liknöjt hjärta se dig länsa undan mot det eviga fördärvets klippor. Skulle du därför mötas av motgångar under loppet av det år, som nu gått in, så kom ihåg, att däri ligger ett der himmelske faders lystringsord till dig. Han vill då, att du skall hejda dig ett ögonblick, medan han får tala med dig. Får prövningen uträtta vad han vill, kan det hårda vädret på din färd snart vara över; men om du ej låter honom tala med dig eller, om han får göra det, du då ej giver honom rätt, så kan prövningen bliva rätt kännbar och allvarsam. Gud har hjärta för sina barn, men han klemar ej bort dem utan vill fostra dem till delaktighet i de heligas arvslott i ljuset.

Är ditt uppsåt allt fort att av allt hjärta söka Herren, så ligger din framtid i ljuset, och Gud skall låta det gå väl för dig, så länge du av allt hjärta söker Herren. Därvid har du dock att komma ihåg, att välgång i dina ögon icke alltid är detsamma som välgång enligt Guds mening. Ginge det i allt väl för dig, såsom du önskar, kunde det till sist gå betänkligt illa, ty du är, liksom varje människa, kortsynt och vet ej, vad som gagnar eller skadar. Det är dock något, som Gud vet. Han vet också, vad som mest av allt gagnar dig, ty ingen känner dig såväl som han.

Det bästa du därför kan göra det år, som ligger framför dig, det är att dag för dag och stund för stund anförtro dig åt honom och säga: Ske mig, o Herre, i allt, som du vill. Jag är din, och jag vill förbliva din. Sedan må du i din kärlek handla med mig, huru du vill. Jag är i dina händer. Med en sådan bön beständig i ditt hjärta skall det bliva dig lätt att taga allt ur Guds hand. Och det, man kan taga ur Guds, sin himmelske faders, hand, det blir alltid ljuvligt för anden, även om det stundom icke smakar så väl för köttet.

Får nu Herren bevara dig i det sinnet, så att du i allt förblir beroende av honom, så blir det nya året för dig ett gott, nytt år.

T—s R.

Tacksägelse.

Himmelske fader, jag vill dig beprisa
För all den kärlek, du velat bevisa,
Jag är ej värd all den kärlek, du givit,
Evigt densamme du likväl förblivit.

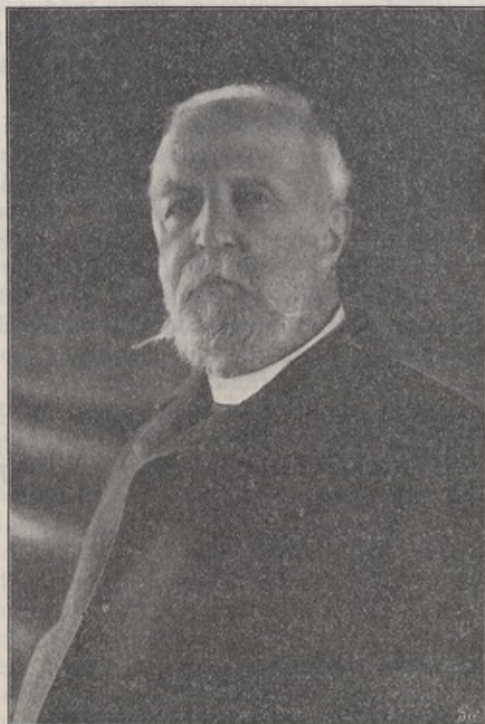
Alltid densamme, när hjälpen du sände
Och all min ångest i jubelsång vände,
Evigt densamme i går och i dag,
Trygg i din kärlek förbliver nu jag.

G. W.

Konung Oskar II död.

Just som förra årets sista nr gick ut till våra prenumeranter, kom sorgebudskapet, att vårt lands gamle ädle och vördade monark, konung Oskar II, lagt sitt trötta huvud till ro. Söndagen den 8 dec. kl. 9,10 f. m. avsömnade han nämligen lugnt och stilla på Stockholms slott i närvaro av den kungl. familjens medlemmar. Av hans sista ord framgår tydligt, att han vid sitt uppbrott härifrån hade sitt hjärtas blick riktad bortom dödens djup mot de eviga höjderna i Guds paradis. Rikt och varmt var hans hjärta samt uppfyllt av vördnad för det rätta, av kärlek till det goda och av en aldrig sviktande plikt känsla. Länga skall han saknas, och sent skall hans ädelsinnade personlighet och hans stora förtjänster glömmas i det land, där han fört spiran i mer än 35 år. Frid över hans minne! Det rum, han i sin ålders höst lämnat, har nu intagits av konung Gustaf V.

Vid H. M:t konung Oscar II:s död.

Det råder sorg i Svea land.

Från dal och höjd, från sjö och strand

En suck av smärta går.

Vår gamle, käte vise drott,

Som, trofast uti ont och gott,

Vid statens roder länge stått,

Nar lagts på dödens bår.

En stor monark, hur hög och ren!

Vad glans omkring hans hjässa sken!

Var fanns en kung som han?

Så skölden fredens färg han bar,

I hjärtat kärlek till en var.

Hans minne lever bland oss kvar:

Hans bild ej blekna kan.

Där fram sin höga ban han gick,

Utav en värld han hyllning fick,

Vår gode, ädle kung. —

Tu slutad är hans sköna stråt.

Man hör ett ljud av dämpad gråt,

Av tårar Sveas kind är våt,

Ty sorgen är så tung.

Fa, sörj och gråt, o Svea land,

Men lyft till himlens kung din hand.

I kärlek, tro och bön!

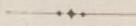
Var med oss, Herre Sebaot!

Beskydda oss för farans hot!

Vi falla ned inför din fot —

Med nåd och frid oss krön!

G. T—m.

En liten missionsvän. H BIV

(Översättning från tyskan).

Den lille Fritz hade ett varmt hjärta för missionen; men tyvärr blott en tom penningpung. Och likväl skulle han så gärna velat giva. Frälsaren något för de stackars hedningarne.

Han funderade och funderade, huru han skulle göra för att kunna förtjäna något — i staden var det icke så lätt, ty till tungt arbete var Fritz alldeles för svag. Ofta gick han små ärenden; men det var alltjämt icke nog för hans lilla varma hjärta, som gärna ville göra mycket, ack rätt mycket för Jesus.

Äntligen fick han en idé. Han skaffade sig ett land med lackvioler och sålde sedan blommorna med deras sköna doft, och var och en köpte gärna av den lille vackre gossen. När människorna skulle betala honom, sträckte han fram till dem sin lilla missionssparbössa, på vilken ett negerbarn var avbildat och sade: »Var snäll lägg genast ned det här!» Då var det väl många, som gav mer än det bestämda priset, och den lilla sparbössan blev allt tyngre. Då bar Fritz den med glädjestrålände ansikte till pastorn, sägande: »Här är det åter litet till hedningarne.»

»Gud älskar en glad givare.»

Vår Fritz var helt visst en mycket glad givare. — — —

Vem liknar väl härutinnan Fritz och förtjänar något för att kunna giva det åt Herren Jesus? Tänk endast efter litet, kanske får också du en sådan god idé som lille Fritz! Ty var och en, vem det än må vara, rik eller fattig, ung eller gammal, kan ställa sig i hans tjänst.

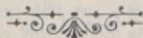
Jag får ej ensam gå,

Ej ens ett steg;

Där du skall gå och stå,

Tag mig där med!

Ty tänk därpå, huru lycklig man är, om man får göra någonting för Jesus och även ibland bringa honom ett litet offer!

Guds bank stänges aldrig. Kom ihåg det i dessa penningekrisens tider! *Våra penningbanker stängas vanligen en viss timme om dagen, och de stängas alla om natten. Men Guds bank är öppen natt och dag, och han inbjuder människorna att komma dit och få hjälp. Och de få komma, när de vilja, och ju oftare de komma, desto mera välkomna äro de. Säg, min vän, har du prövat, vad denna bank förmår? Eljest börja i dag! Tag där allt vad du behöver.

Än ett år.

Än ett år på snabba vingar ilat.
O, hur hastigt år och dagar fly!
Herren är dock dag från dag densamme,
Och hans nåd är varje morgon ny.

Än ett år — en löftets morgonrodnad
Hälsar oss på nytt med nåd och frid.
Än ett år med skötet fullt av gåvor
Från vår Fader, kärleksrik och blid.

Än ett år för vandringen i ljuset
Under Andens trogna vård och tukt.
Än ett år, varunder Herren söker
På sitt vinträd tåligt efter frukt.

Än ett år att kämpa Herrens strider
Och att segrar vinna i hans namn.
Än ett år att kalla, locka, bjuda
Till hans ständigt öppna herdefamn.

»Jag är Herren; jag förändras icke»,
Säger han så kärleksrik och blid.
Hur på jorden annat allt förvandlas,
Jag densamme är till evig tid.

Jag är Herren; jag förändras icke.
Än som förr jag gör av mörker ljus,
Helar surgade och slagna hjärtan,
Fostrar, tröstar, stillar stormens brus.

Frukta icke; se, jag dig förlossat
Och i kärlek stakat ut din stig.
»Om en moder ock sitt barn förgäter,
Du dock ej förgätas skall av mig».

Bergen vika må och högar falla,
Men hans fridsförbund står evigt fast.

*Hur det stormar, är det lugnt och fridfullt
Vid det hjärtat, som av kärlek brast.*

*Underbara, ljuva barnatrygghet,
Att få vila i hans kärleksfamn
Och få börja liksom sluta alla
Årets dagar i hans dyra namn!*

K.

Skymningstankar.

Den heta kvalmiga dagen är förbi, och aftonens ljuvliga svalka utbreder sig över höjd och dal. Det larmande marknadsfolket har återvänt till sina byar, och Kongos trälände döttrar hava lämnat sina fält och sitta i sina små gräshus och koka mat till sina män och barn. Mitt arbete för dagen är slut, varför jag ställt mina steg till en liten täck palmlund för att njuta av den vackra tropiska skymningen. Dagens brinnande sol har nyss sjunkit ned bakom de höga gräsbevuxna kullarna i väster, vars horisont purpurströs av hennes sista strålar.

Jag satte mig emellan tvenne höga palmer, i vars lövverk passadvinden sakta och behagligt susade. Över mitt huvud satt en liten gråbrun fågel och sjöng, och hans sång nästan liknade talltrastens, som under sommarens dagar höres i vårt härliga hemlands skogar. Under det han sjöng, hoppade han fram och tillbaka på palmbladen. Jag lyssnade med förtjusning på hans sång, som förde mina tankar tillbaka till min hembygds skog, där jag mången gång som en liten parvel satt på en tuva eller en mossbevuxen sten och lyssnade på trastens slag i den ljusa sommarkvällen. Jag blev så vek om hjärtat, känslans strängar vibrerade, täcka och storslagna naturscenerier från det gamla Svithiod, sångens och sagens hemland, upprullades för min inre syn.

Men just som jag såg, de härliga tavlorna upprullas, störedes jag av några skriande fåglar, som tagit sin tillflykt i den närbelägna skogen. Då de började sin serenad, lyfte sig den lilla sångaren på sina vingar och ilade till skogens djup för att vila under den natt, som bredde sin mörka slöja över nejden. Jag såg efter honom med saknad, då han på lätta vingar pilsnabbt ilade bort.

Mina blickar vände jag nu mot öster, där himmelns härskara började rycka fram i lysande led. Inom kort var hela himmeln, som likt en stor kupa välvde sig över mitt huvud, fullsatt av strålande ädelstenar. I söder tindrade södra korset så härligt, och långt ned mot horisonten i norr skönjde jag karlavagnen, denna stjärnbild, som jag lärde mig känna och älska, då jag en sexårig pilt låg i kolkojan hos min farfar under de kalla stjärnklara nätterna.

Långt borta i främmande land är det ofantligt skönt att få se sitt hemlands stjärnor stråla och lysa. Det blir så varmt uti ens bröst, och man måste, om man är sångare eller ej, sjunga: »Vårt land, vårt land, vårt fosterland!» Då spänns tankens snabba vingar till flykt emot det kära landet, som badas både av öster- och västervåg, landet, som jag älskar mera än något annat land på jorden. Denna afton blickade jag länge mot norr, där karlavagnen stod, och jag viskade för mig själv: Där borta långt i norr, där fjällen stå med molnen på sin panna, och där norrskenet flammnar i olika färgnyanser, ligger det gamla Svea, de ärorika minnenas och hjältarnas land.

Längtans brand uppsteg i min själ. Jag längtade hem till våra majestätiska skogar, där fågeln sjunger i arla morgonstund, hem till de klara floderna, där laxen hoppar om våren, och där strömkarlen stämmer sin harpa, då månens silverstrålar glittra på mörkgrön våg, hem till de leende fälten, som smekas av västanvinden, hem till de ljusa sommarnätterna, i vilka vakan slår de vemodfulla slagen. Jag drömde länge med huvudet i handen lutat, drömde som en sjöman på främmande kust, tills jag väcktes ur mina drömmar av en klar barnaröst, som sjöng: »Frid är i himlen vårt hem, och glädje hava alla, som skynda dit.»*

Den unge glade sångaren var en av dessa, som här på stationen lärt älska den store barnavännen, vars famn är öppen för alla. Här hade hans tro på avgudarna ramlat, här hade ljuset lyst in i hans själ, här hade hans oroliga hjärta funnit ro och vila i Gud. Hans sång dog snart bort bakom en kulle, men den riktade mina tankar på jordens strid och nöd och på himmelns frid och glädje.

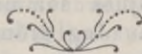
Jag kunde ej undgå att tänka på alla olyckliga människor, vilka självförvällat eller oförvällat kämpa en hård kamp mot fattigdom och nöd av allehanda slag, och dessa arma olyckliga själar, som fridlösa och sönderslitna i sina hjärtan driva omkring på lidelsernas hav, och dessa okunniga, beklagansvärda varelser,

* Texttrogen översättning från kifioti.

som vuxit upp i hedendomens mörker och med modersmjölkens insupit de hedniska föreställningarna och tänkesätten. Ack ja, nöden på jorden är stor! I de kristna länderna flyga otrons mörka andar omkring och blåsa ut sitt gift, som fördärvat och fördärvar så många själar. Laglöshet och olydnad både emot Gud och människor förkunnas offentligen. Sedeslöshetens och den fria kärlekens läror spridas i tusende hem, och dess apostlar göra anspråk på att vara mänsklighetens lärare. Hat och tvedräkt predikas på de stora folkmötena. Och i de hedniska länderna äro människorna slagna i mörkrets band och fjättrar. En oerhörd grymhet växer och frodas i hedendomens jord. Gräsliga våldshandlingar utföras, som hava sin grund i okunnighet och vidskepelse. Alla dessa arma behöva hjälpas och räddas.

Här är ett stort arbetsfält för den kristne och människovännen. På detta fält och i detta arbete behöver Sveriges troende ungdom insätta alla sina krafter, sin varma hänförelse, sitt glödande nit. Detta arbete kräver både tålmod och uthållighet, men det medför härliga frukter. Striden emot det onda blir ofta hård, ty motståndarne äro mäktiga, men segern är likväl given, ty Herren själv är med de sina i striden. Och på segerns stora dag, evighetens morgongryning, skola alla Herrens kämpar krönas med en oförgänglig segerkrans av den store segerherren. På den dagen har nöden, synden och striden upphört, och en ostörd frid härskar i de evigt grönskande gårdarna i Guds paradiset.

A. Walder.

Varna dem!

Du, som genom Guds nåd fått dina ögon öppna för syndens vidrighet, varna dina medmänniskor. Många bliva kanske genom oförstånd så brännmärkta av synden, att de få lida därav hela sitt liv. Det är din plikt att varna dem.

Säg det lilla barnet, i vars öga ännu oskulden lyser fram, att barnavännen Jesus kan bevara åt det dess renhet. Undervisa det på ett kärleksfullt sätt, varthän synden kan leda.

Säg den unge mannen och den unga kvinnan, som låta sig tjusas av syndens lockelser, att dessa slutligen komma att stinga som en huggorm. Säg dem, att Jesus vill frälsa från synd.

Säg de gamla, som gråna i synd, som ett långt liv ha slitit i synden, att Jesus kan frälsa även dem. Varna, varna dem! Så ut ädel säd!

»Det slumrar ej bort uti drömmar

Vad ärligt och ädelt du sår.

Det gror, det framväller i strömmar,

Till ljus och till vaknande vår.»

E. P.

Salems ungdomsförening, i Karlskoga.

I »Ungdomsvännen», som också har åtskilliga läsare ibland oss, ha vi ofta sett grupper av ungdomsföreningar från olika trakter av vårt land. Detta har intresserat oss, varför vi tänkt att en vacker dag visa oss, även vi, om det kanske kunde intressera några andra. Vi äro ju ungefär lika med våra unga vänner landet runt, såsom vi ock ha en lika dyrbar tro och ett lika stort mål som de.

Salems ungdomsförening, som nu är 7 år gammal, hade vid sista årsskiftet (år 1907) 86 medlemmar.

Den håller sina ordinarie möten i regel varje måndagskväll i Salemskyrkan, som tillhör Karlskoga missionsförening.

Varje första måndagskväll i månaden hålles en s. k. missionsafton, då den yttre missionen är särskilt föremål för betraktelse, bön och offer.

Vår uppgift för övrigt är i huvudsak densamma som andra kristna ungdomsföreningars, att dels samla alla unga, som med »hand och mun» vilja bekänna Kristi namn, och dels söka genom evangelium vinna icke troende unga för Kristus.

En särskild förmån, som de flesta andra ungdomsföreningar i landet sakna, hava vi dock genom att få mottaga många unga troende, som från landets alla hörn ärligen besöka härvarande Karlskoga praktiska skola.

Detta är en synnerlig glädje för vår ungdomsförening, och vi ha under årens lopp fått anteckna flera hundra, sammanräknade, vilka ingått som medlemmar i föreningen den tid, de visats på skolan. Många av dessa ha tjänat oss med vittnesbörd, bön och sång till mycken uppbyggelse och glädje.

Skulle dessa rader läsas av några unga, som ämna sig till Karlskoga praktiska skola, så hälsa vi eder redan härmed hjärtligt välkomna till Salems ungdomsförening!

Vi våga också tro, att vi fått utöva något gott inflytande både på dessa troende så väl som på de icke troende eleverna vid praktiska skolan. Vi ha sett, hur Kristi ord verkat sinnesändring och omvändelse hos åtskilliga av dessa elever.

Kvartalsvis tillsätta vi en programkommitté av 7 personer, som har att sköta om program för varje möte; en sjukbesökskommitté av lika många, som äro ålagda att besöka sjuka, spela och sjunga, läsa och bedja för dem samt om möjligt även bistå med ekonomisk hjälp.

Vid de ordinarie mötena samtalas ofta dels över bibelställen och dels över praktiska frågor. Se här några av dem:

Grupp av Salems ungdomsförening i Karlskoga.

»Huru skola vi kunna vandra Kristi evangelium värdigt?» »Vad hava vi att göra för att uppliva och bibehålla intresset för missionen?» »Huru skola vi unga troende kunna undgå de faror, som särskilt i sällskapslivet hota att kväva vårt andliga liv?» »Vad väntar Kristus av oss?» »Vad hava vi såsom troende att iakttaga vid val av sällskap?» »Huru föreställa oss himmelen och tillståndet där?» »Vad kunna vi göra för de unga män och kvinnor, som vistas i vårt samhälle?» »Vad nytta kunna medlemmar i en ungdomsförening hava av de ofta förekommande ungdomsmötena, och huru kunna dessa möten även bliva till skada?» »Vad behöver vår tids ungdom för att icke uppslukas av tidsandan?» o. s. v. Dessutom ha en mängd bibelställen framdragits samt berättelseläsning och föredrag förekommit.

Större och mindre offentliga möten hållas ofta. Till somliga av dessa möten inbjudas unga och gamla medelst kort, som delas ut i hemmen, handelsbutiker, på gator och torg. Detta sätt har visat sig mycket verksamt att få människor, som sällan höra Guds ord, inom hörhåll för evangelii budskap. —

I Kongo underhålla vi tvenne skolgossar. Dessutom ha vi tagit till skyddsling en Hedbergianare från Stockholm, en rar gosse på 6 år, som nu är upptagen i en älsklig familj i vårt samhälle.

De medel, vi samla, använda vi sålunda och vad som blir över, lämna vi till Karlskoga missionsförening.

Styrelsen består av följande: Församlingsföreståndaren K. A. Ekman, ordförande, handl. K. E. Andersson, v. ordf., handl. K. Gibbson, sekreterare, handl. Ign. Dahlin, kassör, samt fröken Ester Södersten v. sekreterare.

En ung kvinna kom en dag och bad om en klass i en söndagsskola. Föreståndaren sade: »Bäst att gå ut på gatan och samla er en klass.» Hon kom tillbaka med en trasig gosse. Han fick snygga kläder; men efter ett par söndagar saknades han. På efterfrågan fick man veta, att han i ett slagsmål fått sina kläder sönderrivna. »Det är ej värt försöka med honom», sade hans lärarinna; men föreståndaren talade med gossen och gav honom ännu en gång nya kläder. Efter en tid fick evangelium makt med honom, och hans hjärta blev omskapat. Han fick hjälp att studera, gick som missionär ut till Kina, predikade där Kristus, översatte bibeln på kinesiska, till dess hans namn blev ett av de ärofullaste i Kristi kyrka på jorden — det stora namnet Robert Morrison.

Talmage.

Nyårstankar.

Framåt, framåt, oupphörligt framåt ilar tidens rastlösa ström, och vi, som äro på resa genom tiden, följa med. Som små barn tyckte vi, att det var rätt långt emellan varje jul och varje nyår, men nu, sedan vi hunnit ungdomsåren, är, tyckes det oss, tiden allt för kort mellan varje nyår.

Tiden försvinner så snabbt som en dröm,

År efter år ilar bort.

Livet försvinner likt brusande ström;

Skyndsamt det hastar så fort,

sjunger sångaren. Men fastän ett år åter igen redan svunnit bort, är dock icke det arbete, vi under året utfört, bortglömt å högre ort. Det är icke ens fullständigt utplånat ur *vår egen* minnesbok, långt mindre ur Guds stora bok, »i vilken han skriver» (2 Mos. 32: 32). Vad läsa vi i vår minnesbok, då vi nu vid årsskiftet granska de 365 tätt fullskrivna sidorna? »Vad jag har skrivit, det har jag skrivit», sade en gång den annars vacklande Pilatus, och här är detta ordet sant. Du må annars vara huru ombytlig till sinnes som helst; när du tänker på, vad du med tankar, ord och gärningar under året har skrivit i Guds minnesbok, måste du med eller mot din vilja säga: »Vad jag skrivit, det har jag skrivit. Du kan icke med bästa vilja i världen gå tillbaka för att nu rätta *ett enda* under året begånget fel. Du kan få förlåtelse för det av Gud, men du kan *icke* leva om den dagen, du velat hava utesluten eller förändrad i »boken».

»Dagar, som gått, komma *aldrig* igen,

Så lyder växlingens bud:

Dock är ej glömt, hur vi använde dem,

Nej, det står tecknat hos Gud.»

Broder! Syster! Kasta blicken tillbaka över det flydda året och se över, vad du skrivit. Betrakta de första sidorna i den nu fullskrivna årsboken, du, som började året 1907 med många goda föresatser och under löfte till Gud att som en trogen Jesu Kristi tjänare leva fram det året. Har du alltid infriat dina löften? På nyårsvakan, nyårsdagen, i böneveckan — ofta på bokens första sidor läser du om, huru du på dina knän inför Herrens ansikte ropade: »Jag släpper dig icke med mindre, min Gud, än du välsignar mig och frälsar min vän, som ligger mig så ömt om hjärtat, förr än du sänder oss en väckelsens pingstvind.» Detta var ett löfte till Herren. Har du infriat det? Han dröjde med bönhörelsen för att pröva din tro och om du

ämnade infria det löfte, du gav. »Jag släpper dig inte, förr än du bönhör mig», sade du. »Jag vill inte unna mig någon ro förr». Detta var ett gott beslut vid årets början, ett besked i full överensstämmelse med Guds vilja, såsom det heter hos profeten Esaia: »I, som ropen till Herren, given eder ingen ro» etc. (Es. 62: 6, 7).

Fortsätt nu granskningen av minnesboken. Böneveckan tog slut, vintern likaså. Sommaren kom, och du började njuta i fulla drag av det härliga i naturen. Men det där böneämnet? Ack ja! Det blev ofta, allt för ofta bortglömt. Du glömde ditt löfte. Gick det inte så? Har du icke infriat alla dina löften till Herren, så står du ovillkorligen i skuld. Se till, att du icke skuldbelastad börjar ett nytt år, utan gå fram till Herren och bed honom utplåna dina skulder, kasta dem i glömskans hav, skilja dem ifrån dig, så långt som öster är fjärran från väster.

Om vi nu finna så mycken ofullkomlighet, så många fel och fula fläckar och bläckplumpar själva, när vi med våra kortsynta blickar betrakta denna fullskrivna bok, huru mycket mera måste inte då vår allseende Gud finna i sin minnesbok!

Låt oss börja det nya året med att bekänna våra synder och tacka Gud, att han icke skall ihågkomma *någon* synd, oss till skada, om vi blott vända oss till honom och taga emot den fulla och fria förlåtelse, han så gärna vill skänka oss alla.

Hurudan har då Gud tett sig för Ungdomsvännens läsare det flydda året? God, allt igenom god. Huru har inte den på Herren troende ungdomsskaran förökats under det flydda året! Mer än en av de kära unga, som i år läsa Ungdomsvännen, torde förvisso kunna blicka tillbaka till 1907 års början och säga: »*Då* var jag främmande för Gud, *nu* hör jag Herren till. *Då* var jag olycklig, *nu* är jag lycklig, utesägligt lycklig.» Broder, syster, fall nu ned på dina knän och tacka Gud för denna stora nåd. Bed på samma gång om, att Herren må få använda dig så i sin tjänst det nu ingångna året, att du må få bliva ett medel i hans hand till *någon*, åtminstone *en* själs frälsning.

Tänk, om varje troende ung man och kvinna i Sverige under år 1908 skulle få vinna *en* själ för Kristus. Vilket härligt resultat det skulle bliva! Vill du bedja om, att *du* må kunna framvisa *din* kärve innan årets slut? Vill du i ord och gärning vittna om din Frälsare för andra? Vill du säga en otrogen kamrat ett varningens ord? Vill du taga korset på dig *var dag* och följa Kristus?

Och vår hednamission. Låt oss komma i håg den under det kommande året. Låt oss sträva för att kunna sända ut flera

missionärer på fältet och lät oss ofta i våra förböner komma ihåg dem, som äro där ute.

Tillåt mig göra ett förslag

Till förmån för ungdomens hednamission.

I åtskilliga söndagsskolor i Amerika praktiseras, att man giver en viss födelsedagspresent till hednamissionen. Vid sin födelsedag lämnar nämligen varje barn en cent för varje år, det fyller. Då det fyller 9 år, giver det 9 cent, då det fyller 10 år 10 cent o. s. v. till missionen. Antag, att varje ungdomsförening skaffar sig en sparbössa och att varje medlem nästa lägliga tillfälle före eller efter sin födelsedag i denna nedlägger ett öre för varje fyllt år. Den uppoffringen kunde vi gott göra, *utom våra vanliga missions-offer*. Ingen behövde ju ändå offra så mycket som en hel krona för denna nya anordning, enär icke den tid ännu kommit, då *hundraåringen* kallas *ynpling* (Es. 65: 20).

Vad skulle resultatet bliva, om alla ungdomsföreningar, som finnas upptagna i Missionsförbundets matrikel, började praktisera denna metod? Jo, se här: Ungdomsföreningarnas antal är (i 1906 års matrikel) 619. Medlemsantalet är 26,046. Vi antaga, att deras medelålder är 20 år, vilket måste vara ganska lågt beräknat. Då få vi $20 \times 26,046 = 520,920$ eller 5,209 kronor och 20 öre.

Alltså kunde vi, lät mig säga, *utan uppoffring* utsända och underhålla ännu ett par missionärer. Vem vill vara med om förslaget? Tag frågan i övervägande på ungdomsföreningens nästa månadsmöte.

Må Herrens rika välsignelse vila över oss alla, så att det nya året må bliva för varje Ungdomsvännens läsare

Ett gott nytt år.

E. Krusey.

Det berättas om Rousseau, den franske filosofen och författaren, att en i ungdomen begången synd gav honom sömlösa nätter ännu i ålderdomen. Ack, den synden, den synden! Huru många människor har icke den gjort olycklig! Och det samvetet sedan, som aldrig kan tiga. Vad är det, som oroar dig i dina ensamma stunder? Är det icke samvetet, som erinrar dig om synder, som du begått i det fördolda och som du trodde vore förgättna. Ingenting annat än Jesu blod kan rena ditt hjärta från ett ont samvete.

Tapperhet.

Det är mycket vackert, när de unga på rätt ställe och i rätta ögonblicket äro verkligen tappra och modiga. Därom läste jag nyss följande berättelse:

»Pingstdagen 1905 gjorde ett sällskap ungdom från några byar en gemensam bergbestigning på Stockhorn. Olyckligtvis läto de narra sig av några äldre unga män att vid nedstigandet beträda en eljest endast av stengetjägare begagnad gångstig. Därvid halkade en fjortonårig flicka och störtade utför den branta slutningen. Vål försökte en av sällskapet att hastigt räcka henne en alpstav, men förgäves, flickan försvann i djupet. Nu tappade de oförvägna ynglingarne huvudet och skyndade endast själva vidare. Men en av dem, Edward Tanner, som var ifrån samma by som flickan, klättrade med egen livsfara efter den nedstörtade och fann henne ännu vid liv, men blödande ur flera sår, vid foten av en tämligen hög klippvägg. Nu bemödade sig den modige, ungdomlige räddaren ivrigt att förbinda dessa, stilla blodflödet och att lägga flickan på en skyddad plats i gräset. Därpå skyndade han att med uppjudandet av sina sista krafter ännu en gång klättra uppför klipporna för att från en närbelägen alphydda tillkalla hjälp. Endast med största ansträngning och fara nådde alpherdarne den nästan otillgängliga plats, där den förolyckade låg. Ett försök att på ett slags bärbår upptaga henne misslyckades. Den nedstörtade blev medelst långa linor uppdragen över klippväggen och sålunda bragt i säkerhet. Lyckligtvis äro enligt läkares åsikt skadorna icke ovillkorligt livsfarliga och detta huvudsakligen, emedan hon så hastigt blivit räddad.»

Icke sant, det var beslutsamt och modigt handlat? Men veten I icke själva, att det också finnes ett annat slag av tapperhet. I bibeln berättas det ofta för oss om Guds hjältar, om Davids hjältar till exempel; vi se då, att Gud gjorde hans fienders hjärta klenmodigt och gav sitt folk ett tappert hjärta, när han ville giva dem seger över sina fiender.

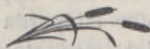
Men det finnes icke blott tapperhet att handla; den tapperheten kan man utveckla också av egen kraft, och mången mänsklig oförvägenhet kan se ut så och av människorna bliva prisad som tapperhet utan att i Guds ögon verkligen göra skäl för det namnet. En Guds hjälte igenkänner man icke så mycket på det, som han gör, som fast mer på vad han kan lida. Herren Jesus är dock slutligen den störste hjälten, och han har på jorden lidit som ett lamm, som föres till slaktbänken, utan att upplåta sin mun till klagan.

Huru står det till med vår tapperhet och vårt mod i vardagslivet? Ty blott därav kan man se, hurudana vi verkligen äro? Kan-

ske har du aldrig tänkt på, att även här behöves tapperhet och att man också där kan hava segrar eller nederlag. Och likväl är det så.

Men tapper måste man särskilt vara då, när våra kamrater och vänner skratta åt oss för vår kärlek till Frälsaren, ty det finnes också sådana, som icke hava bättre förstånd än att göra detta. Tänken därpå, om det vederfares eder något sådant, att Herren Jesus har sagt: »Var och en, som bekänner mig inför människorna, honom skall ock jag bekänna inför min Fader, som är i himmeln.» Det är sorgligt att man skall behöva frukta för litet gäckeri av andra! Tänk på, vad martyrerna fingo lida för Jesus, vad missionärerna än i dag måste utstå!

Men varifrån få vi en sådan tapperhet? I oss själva äga vi den icke. Frälsaren har den och vill giva oss den, därför måste vi varje gång ett ögonblick kommer, då vi hava skäl att frukta, se upp till honom och säga: »Herre Jesus, giv mig i detta ögonblick din tapperhet!» Då flyr ångesten långt bort. Vi få blott icke tänka, att vi få stora förråd därav — nej, varje gång på nytt måste vi göra det. Då skola vi lyckligt komma igenom frestelser och ångest och allt, som är svårt för oss att uthärda. G. W.

Brevväxling.

I.

Insända frågor.

1). Huru bör en yngling, som är villig och känner sig av Gud manad att öföra sitt liv på missionens altare, handla för att nå detta mål, då han saknar medel för att genomgå missionsskolan? Ringa vittne.

2). Frågas, om det är rätt av en kristlig ungdomsförening att anordna brevaftnar, då man därmed endast har till syfte att omtala för varandra, huru föreningsverksamheten går? Ludvig Carlsson.

II.

Svar på insända frågor.

1.

Till »26-åring».

Kan det vara olydnad mot Gud, då en ung flicka, trots det, att Gud för omkring $3\frac{1}{2}$ år sedan givit henne visshet, att hon skall gå ut på missionsfältet, dock låtit gå så mycken tid och ännu stannar hemma, emedan hennes älskade far icke vill tillåta det och orsaken därtill är, att han vill skona henne och ej själo hyser kärlek för missionens heliga sak? Apostg. 5: 29; Matt. 10: 37; Luk. 18: 29—30; Luk. 14: 26, 33.

Denna fråga är av ganska allvarlig beskaffenhet, och det skulle vara till stor nytta att få se många yttra sig om denna sak, ty »26-åring» är inte den enda, som står frågande i detta stycke. Kan det vara olydnad att under dylika omständigheter stanna hemma? Här torde varje särskilt fall behöva bedömas efter sina särskilda omständigheter. De anförda bibelställena, Apg. 5: 29; Mt. 10: 37; L. 18: 29, 30; L. 14: 26—33, tala alla om vad man måste offra i valet mellan att bli en Jesu lärjunge eller icke, att bryta mot ett uppenbart för alla gällande Herrens bud eller att lyda hans ord. När det sedan gäller att gå ut på hednafältet — det är väl dit »26-åring» längtar, ty hon är ju onekligen på »missionsfältet», så länge hon är »i världen», på jorden —, så skall nog Herren undanrödja alla hinder, då den kallades hjärta blott står öppet för den himmelska rösten. Kanske »26-åring» första mission skall bli att först vinna sin älskade fader för Herren, eller om han är Guds barn, för missionens sak. Budet att hedra fader och moder är »det första bud, som har löfte med sig». Därför är det föga troligt, att »26-åring» hittills varit Gud olydig i detta stycke. Ställ er blott till Herrens förfogande, redo att gå, då han öppnar väg, så blir nog allt gott med tiden. Då undertecknad var 26 år, stod han inför samma brydsamma fråga, med den skillnaden, att både hans far och mor ville skona honom från hednafältets vedermödor. Ett par år har flytt sedan dess, och nu börja föräldrarna hava mindre att säga emot hednamissionen, varför han, om det så är Guds vilja, framdeles torde få resa ut till sin längtans mål för att där förkunna livets ord för en döende hednavärld. »Herrens högra hand kan allting förvandra.» »Hav din lust i Herren och förbida honom. Han skall giva dig, vad ditt hjärta begär.»

Nisse.

2.

Till »En söndagsskolvän, som har förklarats olämplig att arbeta med i söndagsskolan».

Är den alldeles oförmögen att arbeta i söndagsskolan, som saknar förmågan att sjunga?

Det är ej sångens gåva, huru viktig den än är, utan livet i Kristus, som är första villkoret för att vara användbar i söndagsskolan. Den, som älskar Jesus och älskar barnen samt kan tala, är lämplig. Det är på samma sätt med en predikant: den ene kan sjunga, den andre kan det icke. Båda kunna dock med framgång verka Herrens verk, om deras liv är fattat av Gud och de äro honom trogna. Lever ej en söndagsskollärare eller en predikant i överensstämmelse med Guds ord och ande, så äro de båda lika olämpliga för sitt kall, även om de kunna sjunga aldrig så väl.

Jag har varit intresserad söndagsskolvän bortåt 15 år och på olika platser haft olika kamrater, varför jag ber få anföra några exempel.

Jag lärde en gång känna en änka utan förmåga att sjunga, men bättre söndagsskollärarinna än hon har jag ej samarbetat med. Hon hade en klass på 25 å 30 barn och deltog ännu i arbetet, trots sina 70 levnadsår, och har arbetat i söndagsskolan över 50 år. Jag önskade äga hennes förmåga, hennes kärlek och hennes erfarenhet.

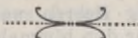
Jag känner även en ung man, som arbetat i söndagsskolan, sedan han var 17 år, och han är en god söndagsskollärare, fastän han ej kan sjunga. För närvarande har jag en kamrat i söndagsskolan, som ej äger förmågan att sjunga. Men han artar sig väl, och jag har gott hopp, att han skall bli till välsignelse.

Däremot känner jag en ung man, som ur söndagsskolan utträngde en annan, som därtill blivit av församlingen vald. Han hade god förmåga att både tala med barnen och att sjunga samt spelade både gitarr, flöjt och

orgel. Men då han ej gav vittnesbörd om sig i sitt liv, att han var ett Guds barn, blev han av församlingen förklarad olämplig. Den, som själf förklarar sig lämplig, är i de flesta fall olämplig.

Om nu Ni förklarats olämplig att arbeta i söndagsskolan blott därför, att Ni saknar sångens gåva, så är den förklaringen gjord i oförstånd, antingen någon församling eller enskild person gjort det. Det finns plats i söndagsskolan för alla, som älska Herren och barnen, vilka gåvor de än ha, men det duger ej att tvinga sig fram. Den, som av Herren anses lämplig, har rum och arbete där, även om människor förklara honom olämplig. Det är visst.

F. J.

REDOVISNING

av insända medel till Ungdomens hedna- och Lapplandsmission.

K. Wedums ungd.-fören. gm J. W. Olsson, Götene, 25 kr. Fr. ungdomarne i Basinge gm S. Öhman 30 kr. Fr. Sjökuila kristna ungd.-fören. gm K. H. Söderberg 15 kr. Av Skepsås ungd.-fören. gm E. A. Pettersson, Ahlnäs, 25 kr. Gm P. A. Johansson, Noret, Myrbacka, 25 kr. Fr. »Akire», Lövsta, 5 kr. Fr. ungd.-fören. i Loo gm Aug. Persson 44 kr. Rörsbackens kristna ungdom gm L. Bodén, Holmsveden, 40 kr. Onämnd gm A. Rosén, Hedesunda, 5 kr. Ungd.-fören. Trofasthet gm Alf. Törner, Ekshärad, 5 kr. Kristna ungd.-fören. i Spelvik gm Emma Lindberg 10 kr. för Lappland. Ungd.-fören. Salem, Varberg, gm Otto Ahlgren 128: 75. Offerm. fr. Moheds kristl. ungd.-fören. gm Johanna Andersson 16: 10. Erik och Mathilda 4: 06. Länna Östra ungd.-fören. gm W. N. Österman 40 kr. Gm A. W. Hellström, Nyköping fr. Petrus Lundkvist »Ett löfte till Gud» 25 kr. koll. gm Petrus Lundkvist 4: 40. A. H—g 5 kr., By södra ungd.-fören. gm Carl Eric Carlsson 50 kr., L. N. o. J. gm J. A. 5 kr., ssa kr. 89: 40.

Till Ungdomsvännens red. har insänts följande:

Fr. Myresjö flickförening gm J. A. Pettersson 40 kr.; fr. Emmy och Signe till missionen i Lappland 5 kr.; fr. Vinberga kr. ungdomsf. gm Em. Forsberg, Grillby, 16 kr.; fr. Gösslunda ungdomsf. till Lapplandsm. kr. 19: 12; fr. ungdomsf. Framtidshoppet i Malmköping gm Carl Chr. Petterzon och Anna Eriksson 50 kr.; fr. B. H., Sofielund, »ett löfte till Herren» 5 kr.; fr. Härsnäs ungdomsf. gm Hanna Karlsson 10 kr. till Lapplandsmissionen.; fr. Betels kr. ungdomsf. i Råå, Rans, 25 kr. till hednamissionen och 25 kr. till Lapplandsmissionen; fr. onämnd med Trelleborgs postst. 25 kr. »ett tack till Gud»; fr. Vahlstaängens söndagsskola gm Simon Erikson kr. 14: 15; fr. Lunds-kogs ungdomsf. gm Simon Erikson 25 kr.; fr. ungdomsf. Trosstjärnan vid Sävenfors gm Ragnar Johansson 10 kr.; fr. Anna Persson Blekemåsa, Hyllstofta, 5 kr.; fr. Fjugesta kr. ungdomsf. gm Frida Bergsten 100 kr.

